

[Statsministeren.]

denne chance til at skabe et virkeligt økonomisk og valutamæssigt aktiv for Danmark gå fra os, selvom vi ser i øjnene, at vi kan lide et tab på minevirksomheden.

Jeg tillader mig derfor at anbefale dette lovforslag til tingets velvillige og også hurtige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Besvarelse af spørgsmål.

Af Dose til arbejds- og socialministeren.

Vil arbejds- og socialministeren overfor rigsdagen redegøre for de foranstaltninger, der er truffet for på tilfredsstillende måde at behandle ansøgninger fra tunghøre om at få høreapparat, samt oplyse, hvor mange ansøgninger der for tiden er under behandling?

Dose: Da vi i sin tid vedtog loven om hjælp til tunghøre, var der fra rigsdagens side enstemmig tilslutning til at komme de mennesker, der lider af tunghørighed, til hjælp. Vi tændte da et håb hos mange, der gennem år havde lidt af sygdommen og derfor ofte efter den hidtidige lovgivning, hvor mulighederne for hjælp var betydeligt mindre end efter den nye lovgivning, følte sig sat udenfor.

Såvidt jeg erindrer, hengik der ca. 14 måneder, fra loven blev vedtaget, til den trådte i kraft, og hensigten var, hvilket blev pointeret i det nedsatte udvalg og udtalt direkte her på rigsdagen, at forberede arbejdet, så at de lovede centraler for tunghøre kunne være i orden og kunne fungere ved lovens ikrafttræden. Det er ikke min hensigt her i højere grad at fordybe mig i, hvad der er sket i de 14 måneder, men jeg har en følelse af, at den praktiske udførelse i hvert fald for Københavns vedkommende først er blevet gennemført, efter at man, en måned efter lovens ikrafttræden, udnævnte lederen af afdelingen i København.

Det er iøvrigt mit indtryk, at selve arbejdet i centralerne foregår på en ypperlig måde, og allerede nu kan det værdifulde og samvittighedsfulde arbejde, der er gjort

for at hjælpe de tunghøre, siges at have givet mange gode resultater. Jeg glemmer f. eks. ikke et brev, som jeg modtog fra en ældre dame, jeg har kendt i mange år, hvori hun beskrev, hvorledes hun, da hun havde fået et høreapparat af den nye type, følte den oplevelse, det var for hende en sommermorgen at gå ud i sin have og igen høre fuglene synge, efter at hun havde levet i 20 års afsondrethed i en verden, hvor hun intet kunne høre.

Men — for trods alle gode resultater er der jo et stort men — hvor længe skal det vare, før de ca. 7 000—8 000 tunghøre, der i dag har indsendt ansøgning, er blevet behandlet og hjulpet tilrette? Forsåvidt dette tal er rigtigt, drejer det sig om 3 000—4 000 på denne side af Storebælt og 3 000—4 000 på Fyn og i Jylland. Disse tal vil formentlig stige noget, når de, der bor ude på landet, også melder sig i større tal, end de hidtil har gjort.

Såvidt jeg forstår, er man i dag i stand til at gøre ca. 20 sager færdige om dagen i København, og så er det klart, at de mennesker, der står bagest i køen, vil komme til at vente længe endnu på hjælpen. Da man først hjælper dem, for hvilken hjælpen er af erhvervmæssig betydning, og børnene, bliver det de ældre, der ofte skubbes til side, og derimellem en del alders- og invaliderentemodtagere, der må vente i 1½—2 år. At de ofte føler sig bitre og tilsidesatte, er naturligt. Disse mennesker har vel ikke gjort sig klart, at ændringerne i folkeforsikringsloven i 1951 gjorde arbejdet med tunghørecentralerne mere kompliceret. Det må være muligt at bygge et administrationsapparat op, der, hvilende på det antal tunghøre, der normalt vil søge centralerne, midlertidigt kan udvides til at tage 50 eller 100 pct. mere end det normale, så at administrationen til sin tid, når vi kommer i normal gænge og køen er væk, kan nedsættes til, hvad der da måtte blive normalt. Jeg ved, at man ude omkring i landet forbereder hørecentraler, men for en udenforstående kan det se mærkeligt ud, at sagen om den for Sydvestjylland så stærkt ønskede hørecentral i Esbjerg, hvortil man på kommunens foranledning har fået et godt tilbud om lokaler, tilsyneladende endnu ikke er blevet færdigbehandlet, til trods for at der er gået et halvt år, siden man påbegyndte disse forhandlinger om